

„Co mám s tebou dělat?“ Adam si vůbec nevěděl rady, ale bylo mu jasné, že se musí o papouška nějak postarat, nechal si ho tedy na rameni a běžel ke Kubovi.

I o dinosaura bylo potřeba se nějak postarat, i když to bylo o dost komplikovanější. Vůbec nebyl přátelský jako Artík a všemožně se snažil je kousnout. Nakonec se jim s Kubou podařilo nahnat tvora koštětem do sklípku, který se dal zvenčí zavřít.

„Máma mi dinosaura nedovolí,“ vydechl Kuba nešťastně. „A já ho ani nechci, raději bych psa. Kde se tady vůbec vzal? Víš o tom něco? Jak je to možné? Chceš říct, že to, co jsi mi vykládal o cestování vesmíry, byla pravda? Neměl jsi toho dinosaura brát s sebou k nám, to byl teda hloupý nápad. A jak to, že jsi mi neřekl, že máš takového papouška?“

„Já jsem ho přece s sebou nebral!“ rozhodil Adam nešťastně ruce. „Vůbec nemám ponětí, kde se tu vzal. A papoušek taky není můj, našel jsem ho po cestě sem a vím, že patří do jiného vesmíru, mému dvojníkovi. Něco se muselo stát!“

„Ono se teprve něco stane, až máma zjistí, že mám doma dinosaura,“ zachmuřil se Kuba. „Neměli bychom zavolat někde na záchranou stanici pro zvířata? Nebo do zoo?“

„To nemůžeme,“ zavrtěl hlavou Adam. „Z toho by mohl být hrozný průšvih.“ Vzpomněl si na vojenský vesmír a jeho dobovačnou snahu rozluštit tajemství cestování vesmíry.

„Mohli by mě dát do nějaké laboratoře a zkoumat, co jsem zač. Jestli třeba nejsem mimozemšťan nebo tak něco.“

„No jo,“ zachmuřil se Kuba ještě víc. „Máš pravdu. Tak to ne. Já stejně pořád nemůžu pobrat, že to, co jsi mi říkal, bylo doopravdy. Vůbec jsem ti nevěřil.“

Artík se na Kubu káravě zadíval a výchovně ho klovnul do hlavy.

„Au! Ale co mám s tím dinosaurem dělat? Co třeba žere?“

„Tak to budeme muset zjistit,“ rozpráhl Adam ruce. „Ale já hlavně musím přijít na to, jak je tohle všechno možné.“ Najednou si vzpomněl na vyhozené zrcátko a lekl se. Musí ho získat zpátky, je to jediná věc, která má nějaké spojení s cestováním vesmíry!

„Kubo, prosím tě, postarej se zatím o toho dinosaura, já musím běžet!“ Za chvíli přijedou popeláři, vyvezou popelnici a zrcátko bude nenávratně ztraceno, to se nesmí stát!

Dal se do běhu, i když mu bylo jasné, že auto nepředběhne. Jenomže ke svému překvapení měl velké štěstí, protože popeláři se zasekli před špatně parkujícími auty. Doběhl před dům, zatnul zuby, nadechl se a otevřel víko popelnice. Podíval se dovnitř a myslel, že to vzdá, protože nahoře zrovna ležela shnilá jablka, umaštěné papíry a kdovíco ještě. Jenomže